

sådanne tilfælde være tilstrækkeligt med en kortfattet angivelse af formålet med anbringelsen. Kommunen skal da så hurtigt som muligt opstille en egentlig plan. Ved en akut anbringelse bør en sådan efterfølgende plan normalt foreligge senest 14 dage efter anbringelsen. For foreløbige anbringelser *uden* samtykke gælder der særlige regler med hensyn til frister, jf. forslagens § 43.

Til § 52

Bestemmelsen, der svarer til bistandslovens § 66 c, opstiller kvalitative krav til samtykket til en anbringelse uden for hjemmet. Hensigten hermed er, at indehaveren af forældremyndigheden i højere grad vil føle sig forpligtet af sit samtykke, og at forældremyndighedens indehaver med sin accept af formålet med anbringelsen, også vil acceptere at indgå i et samarbejde med kommunen til gavn for barnet og den unge.

Henvisningen til forslagens § 51 indebærer ikke, at der skal foreligge samtykke til samtlige elementer i planen. Derimod skal planen beskrive formålet, og denne beskrivelse danner grundlaget for afgivelsen af samtykket fra indehaveren af forældremyndigheden og tillige fra den unge, når denne er fyldt 15 år.

Til § 53

Bestemmelsen afløser med en præciserende ændring i stk. 2 bistandslovens § 66 d.

Som en konsekvens af den plan, der skal udarbejdes, både når anbringelsen sker på frivilligt og på tvangsmæssigt grundlag, fremgår det direkte, at kommunens valg af anbringelsessted skal træffes i overensstemmelse med planen. Vedrørende ændring af anbringelsessted gælder reglen i stk. 2, jf. nærmere bemærkningerne hertil.

Retten til at bestemme over en række personlige forhold vedrørende barnet eller den unge vil også under en anbringelse tilkomme forældremyndighedens indehaver.

Det præciseres i bestemmelsen, at de afgørelser, som kommunen har kompetence til at træffe vedrørende barnets eller den unges forhold under opholdet uden for hjemmet, skal angå forhold, som det under hensyn til formålet med anbringelsen må anses for nødvendigt at træffe bestemmelse om.

Afgrænsningen mellem forældrenes og kommunens kompetence til at træffe bestemmelse over barnet eller den unge under opholdet uden for hjemmet ligger således i formålet med anbringelsen.

De afgørelser, som kommunen kan komme til at træffe, kan angå såvel forhold, som udtrykkeligt er omhandlet i planen som forhold, der er nye eller

uomtalte. En række praktiske spørgsmål om barnets eller den unges dagligdag kan ligeledes nødvendigvis gøre en egentlig afgørelse fra kommunens side, såfremt der opstår konflikter med forældrene om disse spørgsmål.

Særligt skal nævnes, at kommunen om nødvendigt kan træffe afgørelse om undersøgelse og lægebehandling af barnet eller den unge, herunder træffe afgørelse om indlæggelse til behandling på sygehus, såvel på somatisk som på psykiatrisk afdeling. Sådanne afgørelser bør dog så vidt muligt træffes i forståelse med forældrene.

Fremsætter forældremyndighedens indehaver anmodning om at få barnet eller den unge undersøgt for egen regning hos en læge, psykolog eller anden sagkyndig, som de selv vælger, træffer kommunen afgørelse om, hvorvidt anmodningen kan efterkommes. En sådan anmodning bør som udgangspunkt efterkommes, medmindre ganske tungtvejende modstående hensyn gør sig gældende. Disse hensyn må vurderes i forhold til formålet med anbringelsen samt en eventuel risiko for, at den ønskede undersøgelse kan volde barnet eller den unge skade.

Forslagets stk. 2 indeholder en særlig regel vedrørende afgørelser om ændringer af barnets eller den unges anbringelsessted. Bestemmelsen gælder både de tilfælde, hvor der er givet samtykke til anbringelsen, og de tilfælde, hvor anbringelsen er gennemført tvangsmæssigt.

At en ændring af barnets eller den unges anbringelsessted er udskilt til behandling efter en særlig regel skal ses på baggrund af, at en afgørelse om ændret anbringelsessted ofte af forældrene vil føles som en meget indgribende afgørelse.

Efter bestemmelsen vil en afgørelse om ændring af anbringelsessted kun kunne træffes, hvis der foreligger samtykke hertil fra forældremyndighedens indehaver og den unge, der er fyldt 15 år, eller ved at der træffes en afgørelse (ved frivillige anbringelser) eller en fornyet afgørelse (ved tvangsmæssige anbringelser) efter forslagens § 40. Ved en frivillig anbringelse medfører en afgørelse efter forslagens § 40, at anbringelsen bliver tvangsmæssig. Såfremt forældremyndighedens indehaver fortsat er enig i selve anbringelsen, kan den tvangsmæssige anbringelse konverteres til en frivillig ved et nyt samtykke fra forældremyndighedens indehaver.

Kan samtykke ikke opnås, skal der således ske en efterprøvelse af, om betingelserne for en tvangsmæssig anbringelse er opfyldt. Flytningen kan ikke iværksættes, før en afgørelse foreligger. Er behovet for en flytning så akut, at den ikke kan afvente en behandling i børn og unge-udvalget, vil en afgørelse